

Gregec.

Gregec je bil otrok zelo ubožnih starišev. Oče in mati sta morala sleherni dan na delo, da prislužita kruha sebi in otrokoma. Medtem pa je Gregec varoval Pavleka, malega bratca svojega. Priden deček vam je bil Gregec! Ko je Pavlek spal, nabiral je Gregec suhljadi in jo nanosil domov, da so mati laglje skuhalo skromno kosilce. Pavleka pa je naučil mnogo lepega. Kakor je bil ta majhen, vendar je znal že pokazati z ročico, kje je ljubi Bogec doma, kje je solnce, kje so ptički, kako je sam velik, kako ima koga rad, kako se sklepajo ročice pri molitvi in še mnogo družega.

Ko je Pavlek z al stati, vadil ga je hoditi in oprijemati se stola. Čuval ga je pa kakor skrben varih. Oba sta ga rada imela: oče in mati, a tudi Pavlek ga je iskreno ljubil. Pa tudi ljubi Bog ima posebno rad take otroke. Ko je bil Pavlek štiri leta star, znal je na pamet vse molitvice, ki se jih je naučil od Gregca. Gregec je hodil v zelo oddaljeno šolo in se tudi tam vedel prav lepo.

Nekega jutra pa reče materi: „Mama, vstati ne morem, roke in noge so mi težke, in glava me zelo boli. Nekaj mi je prišlo tudi v grlo, da še slino komaj požiram.“

Stariši so kmalu uvideli, da je Gregec bolan, nevarno bolan. Kako so mu stregli mati! Vse so storili, kar so vedeli, da bi mu olajšalo in pregnalo bolečine. Goreče so pa tudi k Bogu molili, da bi jim ohranil ljubega otroka. Pa zaman! Bog ga je hotel imeti.

Dva dni je Gregec trpel, a ne dosti tožil, enkrat je še celó Pavleka pobožal, potem pa mirno za vselej zaspal.

Oj, kako je Pavlek jokal, ko je videl, da so mu Gregca odnesli in v jamo zakopali! Potolažil se je šele doma, ko so mu mati zatrdili, da je Gregec sedaj v nebesih, odkoder z angelci doli gleda na zemljo.

Odslej je čakal Pavlek sleherni večer pri oknu zvezdic, in ko je prvo zagledal, je zaklical veselo:

„Mama, Gregec me že gleda, me že gleda in gotovo je vesel, ker sem vas ves dan ubogal. Glejte, kako mi pomežikuje! Glejte!“ In kazal je s prstkom na zahod, kjer je trepetala večernica.

Roza Kósova.

Opica.

Na konju sirastem sedi,
Pa gosli pod bradò drži,
Pa gode goslar prelepò,
Da godci v mestu ne takò;
Možic pa tolče, ropotá
Na lačen boben: tra-*ra-ra*.

Dve reni prime zdaj v roke,
Lepò rumeni sta obé,
Pa zbija ž njima, da zveni,
Da se ušes ti škoda zdi;
Možic pa vedno ropotá:
Tirám, tirám, tirarara.

Zvoniti z zvončkom zdaj začne,
Da divje se konjiček vspne;
Otroci v tropah skupaj vró,
Na opico zijaje zró;
Možic pa svoj pot ropotá:
Tirám, tirám, tirarara.

Klepetec v roke ji podá —
Še huje dece trop zijá —
In brž ko znamenje dobí,
S klepetcem kleplje in drobí;
Možic pa zbija, ropotá:
Tirám, tirám, tirarara.

Pa svetlo sabljo zavihti
In se hudobno zareži;
Po zraku maha in grozi,
Da plašno deca v stran beži;
Možic pa divje ropotá:
Tirám, tirám, tirarara.

Zabliska se in zakadí,
In — puf! — iz puške zagrmí
Med dece trop — ojoj, ojoj,
To šala ni — to boj je, boj!
Možic pa glasno se smeji:
Tirám, tirám, tiramtíri!

Nerálov.

